

Intet ydmygede hende mere end disse ligegyldige, ungdommeligt henjaskede, end ikke med Hensyn til Skrivemaaden helt fejlfri Breve, som Per sendte hende. Selv vilde hun helst opfatte sin Sky overfor dem som en Angst for, at de skulde indeholde Hentydninger til de Øjeblikke, hvor hun under Samværet med ham modstandsløst gav sig sine Sanser i Vold, disse Øjeblikke, som hun bagefter altid tænkte paa med Skamfuldhed og Lede, — men dette var et halvt bevidst Selvbedrag. Naar hun havde gennemlæst hans Breve uden at finde fjerneste Antydning af det, hun havde frygtet, ikke et Taknemlighedstegn, ikke et Længselsudbrud, kunde hun harmfuld og foragteligt knuge det sammen og kaste det i Kakkelovnen.

Heller ikke dennegang indeholdt Brevet andet end et Par Ord om, at han ikke saa sig i Stand til at komme ud til „Skovbakken“ den Dag. Men sammen med denne Meddelelse, der var skreven bag paa et Visitkort, sendte han hende nogle Papirer, der viste sig at være et Korrekturark af det Kampskrift, som Ivan havde talt saa meget om og udbasuneret som en Verdensbegivenhed. Hun tog Papirerne med Uvilje. Hvad skulde hun med dem? Hun havde stadig ingensomhelst Tillid til hans Evner og allermindst til hans Duelighed som Pennefører. Han kunde jo ikke engang skrive sit Modersmaal korrekt!

Hun havde dog ikke læst mange Sider, før hendes Kinder begyndte at gløde. Saa fremmed hun end var for det meste af, hvad han skrev om, og skønt det ikke var vanskeligt at opdage det Forbillede, hvorefter han havde dannet sin Stil, gik det hurtigt op for hende, at der var noget virkelig nyt og friskt, ja paa sin Vis storladent i hans Syn paa Naturen og dens Kræfters Anvendelighed i Kulturens Tjeneste. Adskilligt genkendte hun iøvrigt fra hans mundtlige Udtalelser, dem hun — væsenlig paa Grund af deres vidtløftige, foredragsagtige Form — aldrig havde kunnet faa noget alvorligt ud af. Andre Partier kunde hun føre tilbage til Tanker og Indfald, hun selv havde anvendt i deres Samtaler om disse Emner; men dette forringede saa langt fra Indtrykket, at hun tværtimod paa saadanne Steder ganske særlig fik Øjet op for hans Evners Oprindelighed og naturgroede